

København, den 13. juni 2005

J.nr. 02-0401-04-1469

K E N D E L S E

Sagens parter:

Under denne sag klager klageret over indklagede.

Sagens tema:

Klagen vedrører advokatens henvendelse til vidner i en retssag.

Datoen for klagen:

Klagen blev indgivet ved brev af 21/8 2004.

De øvrige adfærdsklager indgivet af klager er afvist ved brev af 6/12 2004.

Sagsfremstilling:

Klager havde anlagt byretssag mod X, indklagedes klient, vedrørende fastsættelsen af méngrad i forbindelse med et uheld på Kos i 1996. Byretten i (bynavn) afsagde dom den 8/1 2001, som klager indbragte for Vestre Landsret.

Ved brev af 28/10 2003 oplyste klagers advokat Vestre Landsret, at bevisførelsen under domsforhandlingen ville omfatte afhøring af bl.a. vidnerne, cand.jur. A, X, og sagsbehandler Y, X.

I august 2004 korresponderede de to advokater om, hvorvidt indklagede herefter var berettiget til at afholde samtaler med de to vidner.

Ved brev af 9/8 2004 meddelte indklagede landsretten og klagers advokat, at han allerede havde afholdt møder med det ene vidne, og at han agtede at fortsætte hermed, ligesom han endvidere ville holde møde med det andet vidne, idet han fastholdt, at det ikke kunne være i strid med god advokatskik at kontakte vidner, som var ansat hos hans klient, uanset at modparten havde indkaldt disse vidner.

Ved dom af 15/9 2004 stadfæstede landsretten byrettens dom for så vidt angik frifindelsen af X for anerkendelsespåstanden om ubetinget dækningstilsagn, men byrettens dom blev ophævet og sagen hjemvist til Retten i (bynavn) til fortsat behandling.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Klager har gjort gældende, at indklagede har tilsidesat god advokatskik ved i strid med først til mølle princippet at have kontaktet vidnerne inden domsforhandlingen ved, uanset at han vidste, at vidnerne allerede i 2003 var indkaldt af klagers advokat, samt ved i forbindelse med sin henvendelse til vidnerne at have påvirket dem, hvilket klart fremgår af Vestre Landsrets dom bl.a. på side 12 nederst, hvorefter Y har forklaret, at sagen var forelagt X's lægekonsulent den 27/8 1977, hvorimod det fremgår af rettens bilag 64 og 149, at sagen har været forelagt lægekonsulenten den 18/7 1997 og en tandlægekonsulent den 31/7 1997. Begge vidner var sagsbehandlere på sagen i 1997, og det kan ikke tages til indtægt for andet, end at de pågældende vidner er blevet instrueret i at afgive en bevidst forkert og for klager ugunstig forklaring. Vidnernes forklaring medførte desuden også, at landsretten ikke nåede frem til, at X havde afgivet et ubetinget dækningstilsagn.

Derudover har klager gjort gældende, at indklagede tidligere har oplyst, at X er en koncern med flere tusinde ansatte, og der må således være andre kyndige medarbejdere at spørge til råds om ulykkesforsikringer end de to omhandlede vidner.

Indklagede:

Indklagede har påstået frifindelse og har til støtte herfor gjort gældende,

at det ved Østre Landsrets kendelse refereret i UfR 2000.2159 blev fastslået, at den der først har begæret et vidne ført, har ret til at betragte dette vidne som sit vidne med de fordele, der følger heraf,

at det fremgår af artiklen refereret i UfR 2003b.147 ff, at den, der har begæret vidnet ført først, har ret til at forestå hovedafhøringen under domsforhandlingen, men

at retsplejeloven ikke tager stilling til, hvad retsstillingen er for så vidt angår kontakt til vidner før domsforhandlingen, og at litteraturen i øvrigt er uklar på dette punkt, hvorfor sagen må afgøres ud fra overvejelser om det praktiske livs behov,

at det derfor forekommer oplagt, at en advokat, der repræsenterer en klient – et stort selskab, må have ret til at holde møder med klientens ansatte om sagen, da de oftest vil være advokatens eneste adgang til information om sagen udover det skriftlige materiale, samt

at hvis man fratog advokaten denne ret, ville en sagsøger kunne afskære en part fra at varetage sine interesser behørigt, idet sagsøger kunne nævne alle de personer i sagsøgtes organisation, der havde den mindste berøring med sagen, som vidner i stævningen.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har efter forberedende behandling i kredsbestyrelsen for 1. advokatreds været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 14 medlemmer.

Advokatnævnets afgørelse og begrundelse:

Advokatnævnet finder, at de omhandlede to vidner i kraft af ansættelsesforholdet har haft en sådan tilknytning til indklagedes klient, at han ikke ved at have taget kontakt og drøftet sagen med disse vidner under forberedelsen uden at orientere klager har tilsidesat god advokatskik.

Advokatnævnet finder det endvidere ikke godtgjort, at indklagede på utilbørlig måde har søgt at påvirke den forklaring, vidnerne skulle afgive for retten.

Advokatnævnet frifinder herefter indklagede for den rejste klage.

På nævnets vegne

Asbjørn Jensen